

ко ѱ-тѣ да му покажѣтъ що годѣ ново нѣщо.

“Послѣдвай ми, рекла една отѣ козы-тѣ, и ще тя заведѣ въ онѣзи дѣбравѣ, коѣкто гледашь на другѣй-тѣ върхѣ : ты можешь и отѣ тука да различишь прѣкрасны-тѣ птичета що пѣѣтъ посрѣдѣ дрѣвя-та.”

Неискуство погледнало горѣ, но тогазы познало чепевижда вече чисто както по прѣди; защото въздухѣ-тѣ на онѣзи планины былѣ много различенѣ отѣ въздухѣ-тѣ що дышало то въ благополучнѣ-тѣ долино. Толкова тежѣкъ былѣ щото Неискуство не можало да вижда нѣща-та удоборазличително и истинно. — Между това то вървѣло слѣдѣ козѣ-тѣ додѣто стигналы на дубравѣ-тѣ, дѣто пѣялы птичета-та, на които ся было толкози чудило.

“Мрѣква ся,” рекла му коза-та, “защото слѣнце-то зайде: ще тя заведѣ сега на еднѣ постелкѣ отѣ цѣтѣя, за да си легнешь и да си починишь ; защото трѣбва да си доста утрудено, като си вървѣло днесь толкози, и тука ще тя приспятѣ птички-тѣ съсъ сладкы-тѣ си пѣянія. Утрѣ ще ся върнѣ и ще тя заведѣ на новы увеселенія.”

Неискуство благодарило на новѣй си прѣятель, за добринѣ-тѣ що му показалѣ, и като си легнало на постелкѣ отѣ разношарены цѣтѣя, рекло въ себе си, “сега ще съмь благополучно.” Нѣколко часове, мирисало цѣтѣя-та съ голѣмо удоволствие ; слушало пѣянія-та на птицы-тѣ, и ся чудяло на пера-та имѣ, съ които были украсены. Слѣдѣ малко обаче съгледало че онѣзи птицы никакѣ не измѣнявалы гласове-тѣ